

Nič ni bilo odgovora, le začuje, da je nekdo zopet močno potresel hruško. Janko meni, da ga brat Tone ni čul, ko ga je bil zaklical, zato stopi par korakov bližje, postavi lestvico na tla in vpraša glasneje:

„Tone, ali ti treseš?“

„Mom, mom, mom . . .“ zagodrnja zdaj Tone na drevesu.

„Kaj pa ti je, da tako hudo treseš, boš vse hruške z drevesa stresel, zrele in zelene. Ali se ti ne zdi škoda?“ mu očita Janko.

„Mom, mom, mom . . .“ zopet Tone zagodrnja na drevesu.

„I, kaj pa ti je danes, ali si jezen ali kali, ker le godrnjaš in ne govoriš?“ vpraša Janko nevoljno in stopi nekaj korakov bližje k drevesu. Pogleda gor in vidi precej visoko ob deblu močnega, v rjavo sukno oblečenega moža in zopet zakliče:

„Tone, pojdi no dol, saj si natresel že dovolj hrušk, vse polno jih je po tleh! Na, lestvico ti prislonim, da boš lažje prišel dol!“

Zdaj pogleda Tone izza debla. Videlo se je, da ima slabo vest. Skrival se je menda pred Jankom. Janko pogleda natanko, kdo je na drevesu, se zgane, spusti lestvico, da se zvrne po tleh, odskoči in zdirja proti domu, kar so ga nesle noge.

Hrušk namreč ni tresel njegov brat Tone, ampak rjavi korenjak, stric medved, ki je bil prišel danes „od kmetiških pridelkov pobirati davek“.

Kajpak, prišel je bil na hruško lahko brez lestvice, ker zna stric medved bolje plezati kakor Janko ali njegov brat Tone.

Dva jazbeca.

Spisal Ivo Trošt.

b jutranji zori sta se sešla jazbeca pred jazbino. Nista bila najboljše volje, zakaj vračala sta se lačna z nočnih pohodov. Zato se je začel pogovor o nekdanjih boljših časih, ko je še kmetič preganjal jazbeca s tem, da je zakuril ponoči na koncu koruzne njive, dočim je na drugem koncu mirno robkal koruzo in jo vlačil v svojo luknjo predrzni jazbec. Danes ne drži ta ukana več. Človek vzame psa, ki gre po škodljivca naravnost v jazbino, kjer ga tudi gotovo dobi in pritira gospodarju. Pregarjajo pa jazbečji rod tudi tam, kjer ne dela posebne škode, zaradi mesa in masti, ki velja za posebno zdravilo. Nekdanja premetenost jazbečjega rodu je popolnoma zatonila v minljivosti.

Mlajši ponočnjak je bil jako lačen, pa je začel nestrpno:

„Povej, sosed, zakaj človek čišla samo naše meso in ne računa več z našo pametjo?“

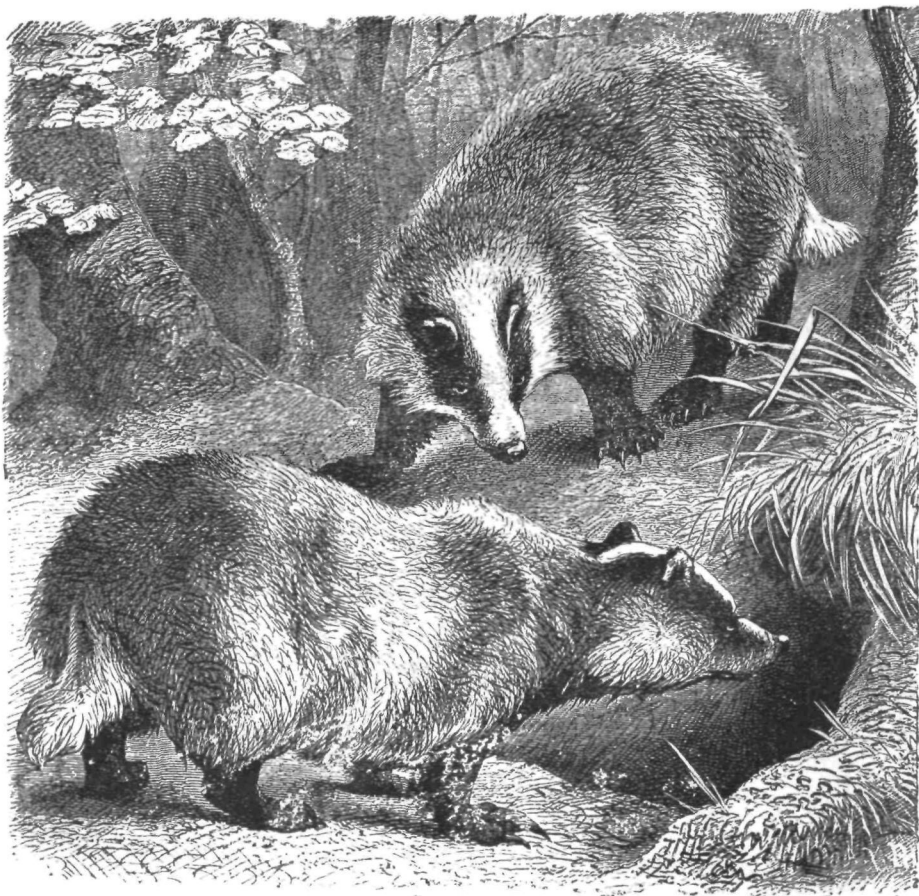
„Ker si zaradi naše neukretnosti in prav zajčje strahopetnosti lahko privošči našega mesa dosita, naše pameti pa ni zasledil še nikjer; človek trdi celo, da ima jazbec prašičjo glavo in oslovsko pamet.“

„Bog preloži!“

„Kako misliš, naj bi preložil?“

„Nasprotno kakor je zdaj.“

„Torej: da bi imel prašičjo pamet pa oslovsko glavo. Prijatelj, oprosti! Ti zaslužiš kakor le malokdo, da te kam pošljemo naše pravice zagovarjat, ker je neizčrpna tvoja — neumnost.“

„Kako? Ali bi ne bilo tudi res bolje?“

„Pomisli, bratec! Kam bi se skril z oslovsko glavo? Svoje jazbine bi morali zamenjati za medvedje brloge. Potem šele: gorje nam. Ne samo pes, sam človek bi lahko prihajal na naš dom — po pečenko. Naš slavn rod bi ljudje požrli v malo letih.“

„O, kje je moja pamet?“

„Nikjer, prijatelj. Jazbec nima svoje pameti. Ali si nisi pravkar sam želel oslovske glave in prašičje pameti!“

„Resnično! Prav odvadili smo se misliti s svojimi možgani. Kar v kot pojdem in se stisnem, pa pozabim glad.“

Starejši se mu nasmehne in pristavi: „In s tem se tudi rešiš skrbi za preganjani svoj rod.“

Medved in lisica.

Spisal Fran Ločniškar.

ila je huda zima. Zveri so se potikale po gozdih in gledale, kje bi se dobilo kaj plena. Medved-godrnjač se je že toliko časa postil, da bi bil kmalu pozabil jesti. V največji stiski se napoti k lisici in jo prosi pomoči.

„Ljuba tetka,“ ji reče, „ti si prebrisana in pametna, da te že ljudje občudujejo. Po bistroumnosti prekašaš še nas, medvede, nikakor pa ne po moči. Vem, da se tudi tebi sedaj godi slabo, zato mislim, da bi bilo dobro, če bi stopila midva v zvezo. Lahko bi naredila kaj takega, kar posamezniku ni mogoče. Ti imaš razum, jaz pa moč, da se postavim v bran, če bi nama pretila nevarnost. Izmisli se torej, kako bi prišla v tem hudem času do živeža!“

Lisica ne premišlja dolgo. Veli mu, naj gre z njo. Prideta do velike kmetiške hiše, kjer so se ljudje ravno spravljali spat. Lisica reče medvedu:

„V tej hiši imajo mnogo kokoši. Jaz se splazim pod streho, kjer spe, ti pa čakaj pred hlevom, da me braniš, če bi mi pretila nevarnost. Klala bom kokoši in jih tudi tebi metala, da jih boš obiral.“

Medved je bil s tem prav zadovoljen. Vstopi se pred hlev, lisica pa smukne v podstrešje.

Davila je, da je bilo groza. Obrala je najboljše meso, kosti in druge ostanke pa je vrgla pred hlev medvedu. Temu gole kosti niso bile nič kaj všeč in začel je glasno godrnjati. To godrnjanje je čul gospodar, ki je zbudil družino in zapovedal, naj se vsi dobro oborože.

Hipoma se odpro vežna vrata, in cela kopica ljudi prihruje nad koshmatinca. Dasiravno je bila temna noč, je vendar medved marsikatero dobil po hrbtu. Slednjič se jim je vendar izmuzal v temo in ves pobit zbežal v gozd.